

...de dingen die voorbijgaan

Zij zat in haar eigen stilte achter het enorme niets verhullende raam. Klein en fragiel en met keurig gekamde zilvergrijze haren. Het kleine hondje naast haar zat kaarsrecht, keek kwiek om zich heen en contrasteerde door de scherpe blik met haar introverte rust. Op het ronde tafeltje stond een kop koffie en een veel te grote appeltaart met slagroom. Een petitfour of minuscuul mokkagebakje had beter gepast. Met grote voorzichtigheid prikte ze kleine hapjes aan haar vork en bracht dat met elegantie naar haar mond. Daarbij sloot ze haar ogen zodat het net leek of ze een verfijnd hapje nam van dat wat er had moeten staan. Als ze haar ogen dichthield viel alles beter op zijn plaats.

Het is een druilerige nazomerzondag als ik haar zie en even is de Derde van Mahler weer de Rotonde. Het fenomeen rijk aan bizarre voorvallen dat ik jaren accepteerde als een vaststaand Arnheems gegeven. Dankzij de rotondes heb ik van die makkelijke succesverhalen op feestjes (bijvoorbeeld dat ik slagroomgebak bestelde maar een puntje slagroom kreeg van een chagrijnige ober die pas na veel gezwaai en geroep vermoeid verklaarde dat het gebak op was en dat hij dit wel goed genoeg voor ons vond.), waardoor ik met mijn gezelschap toehoorders in meewarige verbijstering de slechtheid van die tijd kan memoreren.

Ineens ontstaat er een vreemdsoortig lawaai. Het is pauze tijdens het zondagmiddagconcert van het HGO. Het geluid van iele stemmen, schuifelende dames met hun dochters of mannen. (Gemiddelde leeftijd 55 denk ik.) Men wacht geduldig het kopje koffie af, staand in een wiebelige rij langs het buffet in de Jubileumzaal.

Sommigen zetten de stap richting de Derde van... meer behoefte aan echte koffie, misschien wel met appelgebak. Een enkeling stapt snel en gericht door, recht op een twijfelende kelner af, die zich waarschijnlijk afvraagt of dit wel de bedoeling is. Anderen zijn al te laat: ze twijfelen: lukt dat nog een echte kop koffie? Toch in de rij? Kijken, afwegen, inschatten? Het blijft een risico.

Mijn Arnhemse-chique madam kijkt licht verstoord op. Samen met haar hondje. Had ze toch even gedacht in de Rotonde te zitten, net als vroeger. Het hondje blaft niet; hij heeft de verandering wel begrepen. Zonder te kijken pakt ze het schoteltje maar daarop nog zeker een halve taart. Het ziet er nog netjes uit. Ze tilt het van tafel en tergend langzaam zweeft het schoteltje naar het hondje. Een triomfantelijke kreun smooit in het geroezemoes.

Dan stapt ze op. Het weer is te mooi voor een vosje over haar schouder.

MdG